

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

associazione di diritto pontificio civilmente riconosciuta

Uffici: Via De Notaris, 50 - 20128 Milano - e-mail: clfrat@comunioneliberazione.org

Μιλάνο 12 Μαρτίου 2020

Αγαπητοί φίλοι

Παρότι δεν υπάρχουν ακόμη οδηγίες των αρχών σχετικά με τον επόμενο μήνα του Απριλίου, η παρούσα επείγουσα υγειονομική κατάσταση και τα σχετικά με την οργάνωση των δραστηριοτήτων υποχρεώνουν να ακυρώσουμε όλες τις προβλεπόμενες συναντήσεις σε αυτήν την περίοδο του έτους: Τις Ασκήσεις της Αδελφότητας, τις Ασκήσεις των εργατών, το τριήμερο των GS, τις εκδηλώσεις της Μεγάλης Εβδομάδας, τον Δρόμο του Σταυρού, τη Σχολή της κοινότητας σε συνδυασμό με την 1^η Απριλίου.

Αυτή η απόφαση που επιβάλλεται από την επείγουσα κατάσταση δεν εξαφανίζει την επικίνδυνη παρουσία του κορονο-ιού ανάμεσά μας ούτε μειώνει το πρόβλημα, δεν μας κάνει να γυρίσουμε αλλού το βλέμμα σαν τα γεγονότα να μην μας αφορούσαν. Θέλοντας και μη μας αφορούν όλους. Και με όλους έχουμε το ίδιο ερώτημα: πώς να σταθούμε σαν άνθρωποι απέναντι σε αυτή την περίσταση;

Σε αυτές τις συνθήκες που το μυστήριο της ζωής μας επιβάλλει, καταλαβαίνουμε σαφέστερα το χάρισμα της αδελφότητάς που δεχθήκαμε και να δοκιμάσουμε την ικανότητα μας να σταθούμε σταθερά απέναντι στα γεγονότα. «Η μοναδική προϋπόθεση για να είμαστε αληθινά θρησκευόμενοι είναι να ζούμε πάντα με ένταση την πραγματικότητα» (Il Senso Religioso, Rizzoli, Milano, 2010 p. 150) όπως μας λέει ο don Τζουσανι. Αυτή η αντίληψη της θρησκευτικότητας μας κάνει να δούμε την κάθε περίπτωση σαν μια κλήση και αποστολή. Το να ζούμε τη ζωή σαν μια κλήση και αποστολή σημαίνει ότι τείνουμε προς το Μυστήριο μέσα στις συνθήκες από τις οποίες μας οδηγεί ο Κύριος, δίνοντας απάντηση σε αυτές [...] Η κλήση είναι να πάμε προς τον προορισμό αγκαλιάζοντας όλες τις καταστάσεις από τις οποίες περνάμε. (Realtà e giovinezza. La sfida, Rizzoli, Milano 2018, p. 65). Ο don Τζουσανι γνώριζε σε ποιο ίλιγγο μας οδηγεί αυτό στη συγκεκριμένη ζωή. «Ο άνθρωπος, η λογική ζωή του ανθρώπου θα έπρεπε να κρέμεται από τη στιγμή, να κρέμεται κάθε στιγμή από αυτό το τόσο αβέβαιο και τυχαίο που είναι οι περιστάσεις μέσα από τις οποίες ο άγνωστος κύριος με τραβάει, με ταραίζει σύμφωνα με το σχέδιο του. Και να λέμε “ναι” σε κάθε στιγμή χωρίς να βλέπουμε τίποτα, απλώς δεχόμενοι την πίεση των καταστάσεων, Είναι μια κατάσταση που φέρνει ίλιγγο». (Il senso..., p. 189)

Είναι δύσκολο να βρούμε φράσεις πιο κατάλληλες από αυτές για να περιγράψουμε την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε, όταν στεκόμαστε απέναντι στα γεγονότα: κρεμόμαστε κάθε στιγμή από αυτό το τόσο φευγαλέο και τυχαίο που είναι οι περιστάσεις». Κι ωστόσο είναι η μόνη λογική στάση γιατί μέσα από εκείνες τις περιστάσεις η παρουσία του Μυστηρίου, του «άγνωστου κυρίου» μας καλεί, μας βάζει μπροστά στο σχέδιό του, στην ολοκλήρωση του τρόπου ζωής.

Αλλά η λογική δεν δέχεται, ανυπόμονη καθώς είναι, το μοναδικό σημάδι μέσα από το οποίο να ακολουθήσει τον Άγνωστο, σημάδι τόσο θολό, σκοτεινό, φαινομενικά τυχαίο, όπως η ροή των γεγονότων. Είναι σαν να είμαστε μέσα σε ένα ποτάμι που μας πάει από εδώ και από κει. (Il senso...p. 189) Σε αυτές τις εβδομάδες καθένας μπορεί να δει ποια στάση επικρατεί στον εαυτό του : αν είναι μια αποδοχή στο Μυστήριο, να ακολουθήσει την πρόκληση της πραγματικότητας ή αν αφήνεται να παρασυρθεί από κάποια «λύση», πρόταση, εξήγηση για να αφαιρεθεί από το πρόβλημα, να αποφύγει τον ίλιγγο. Καθένας από μας θα μπορεί να ελέγξει πόσο σοβαρές είναι οι «λύσεις» στις οποίες αναζήτησε καταφύγιο.

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Πώς να βρούμε συντροφιά; Από ποια συντροφιά έχουμε ανάγκη; Πόσες φορές ζητάμε μια απάντηση αδειάζοντας το γεγονός που συμβαίνει, το μετατρέπουμε σε μια σειρά σχέσεων που μας προστατεύει από τη σύγκρουση με τα πράγματα και την πραγματικότητα, που μας απαλλάσσει από την πρόκληση των περιστάσεων, ενώ θα έπρεπε να τις ζήσουμε και να τις δεχθούμε. Αλλά μια τέτοια συντροφιά δεν μπορεί να δώσει απαντήσεις: σε στιγμές όπως αυτές που περνάμε τώρα, όταν μας κυριεύει το αίσθημα του επείγοντος, αυτό γίνεται πιο σαφές από κάθε άλλη φορά.

Ένας φίλος μου πήρε πτυχίο και άρχισε μια νέα ζωή. Έτσι δεν βλέπουμε τόσο συχνά όπως πριν, όταν σπούδαζε. Πρόσφατα παραπονιόταν γι' αυτό ενώ μιλούσε μαζί μου. Του θύμισα μια περικοπή του Ευαγγελίου. Μια μέρα, οι απόστολοι βρίσκονταν σε μια βάρκα με τον Ιησού και αντιλήφθηκαν ότι ξέχασαν να πάρουν ψωμί. Παρότι είχαν δει τόσα θαύματα μεγάλα σαν πύργους, -δύο πολλαπλασιασμούς άρτων όπως ποτέ δεν είχε δει άνθρωπος- άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους γιατί ξέχασαν τα ψωμιά. Έλεγα λοιπόν στον φίλο μου ότι ο Ιησούς ήταν εκεί δίπλα τους, μέσα στη βάρκα! Κι αυτοί παραπονιόντουσαν! Το πρόβλημα δεν ήταν ότι ήταν μόνοι, αφού ο Χριστός ήταν μαζί τους, αλλά ότι γι αυτούς ήταν σαν να μη ήταν παρών. Μιλούσαν μεταξύ τους γιατί δεν είχαν ψωμί. Για να τους δείξει πού ήταν το πρόβλημα, ο Χριστός δεν έκανε άλλο θαύμα. Τι όφελος θα είχε μετά από τα θαύματα που είδαν οι μαθητές; Τι κάνει ο Ιησούς; Τους απευθύνει τρία ερωτήματα. Το πρώτο: Πόσα ψωμιά πήρατε από τον πρώτο πολλαπλασιασμό; Το δεύτερο : πόσα έμειναν μετά τον δεύτερο; Και τρίτο: Ακόμα δεν καταλαβαίνετε; (Μάρκος 8, 19-21). Πόσο πολύ τους βοηθάει ο Χριστός όταν τους ρωτά. Δεν δίνει εξηγήσεις, δεν κάνει άλλα θαύματα, αλλά τους ωθεί υπενθυμίζοντας την εμπειρία τους να χρησιμοποιήσουν τη λογική τους, ώστε να καταλάβουν ποιον είχαν συναντήσει (είχαν αυτόν που κάνει τα ψωμιά!). Αν δεν καταλάβαιναν δεν ήταν επειδή ήταν μόνοι, ή δεν είχαν αρκετά στοιχεία, αλλά δεν είχαν ακόμη σκεφτεί σωστά. Ο Ιησούς, με τα πολλά σημεία που είχε πραγματοποιήσει, είχε αποκαλυφθεί στα μάτια τους ως η ξεχωριστή απάντηση, που επι τέλους ανταποκρίνεται στην καρδιά τους, στις ανθρώπινες ανάγκες τους σε τόσες περιστάσεις, ακόμη και δραματικές, αλλά αυτοί δεν είχαν ακόμη αναγνωρίσει ποιος είναι, με εκείνον τον τρόπο που ονομάζεται πίστη, που «ανθίζει στην άκρη, στην κορυφή της λογικής σαν ένα λουλούδι της χάρις, στο οποίο ο άνθρωπος προσχωρεί μαζί με την ελευθερία του». (Generare trace nella storia del mondo, Bur, Milano 2019, p. 45-46).

Ο Ιησούς επωφελείται από κάθε ευκαιρία για να αποκαλύψει στους μαθητές του τον τρόπο του να αντιμετωπίζει τα γεγονότα, κάθε απρόοπτο, ακόμη και οδυνηρό, ώστε οι μαθητές να καταλάβουν τη σημασία της παρουσίας του, της σχέσης μαζί του, -της πίστης- μπροστά στις ανάγκες της ζωής. «Το περιεχόμενο της πίστης -ο Θεός που έγινε άνθρωπος, ο Χριστός που πέθανε και αναστήθηκε- προκύπτει από μια συνάντηση και συνεπώς από ένα σημείο της ιστορίας, και αγκαλιάζει και συμπεριλαμβάνει όλες τις όψεις και τις πτυχές της ζωής. Όψεις που συμπυκνωθήκανε σε εκείνη τη συνάντηση και πρέπει να αντιμετωπιστούν σύμφωνα με την αγάπη που εκεί γεννιέται, σύμφωνα με τη βοήθεια που μπορεί να δώσει στον συγκεκριμένο άνθρωπο και στον άνθρωπο γενικά» (Generare..., p 40). Με άλλα λόγια, αν η συνάντηση της πίστης δεν γίνεται για μας μια συμπύκνωση που περικλείει όλες τις όψεις της ζωής, τότε χανόμαστε μπροστά σε κάθε απρόοπτο σε κάθε δυσκολία.

Έτσι, μέσα στη ροή των καταστάσεων και των εμπειριών, χάρη σε μια απρόσμενη συνάντηση, «η συνάντηση, επειδή αγκαλιάζει τα πάντα γίνεται μέσα στον χρόνο, ακριβώς μέσα στον χρόνο, ο τύπος κάθε συνάντησης ο αληθινός τύπος με τον οποίο βλέπω τη φύση, τον εαυτό μου, τον άλλον, τα πράγματα. Μια συνάντηση, αν αγκαλιάζει τα πάντα, γίνεται ο τύπος και όχι μόνο το πλαίσιο των σχέσεων, δεν ορίζει μόνο μια συντροφιά ως τόπο των σχέσεων, αλλά είναι ο τύπος χάρη στον οποίο τα κατανοούμε και βιώνουμε.» (Generare..., p. 40)

FRATERNITÀ DI COMUNIONE E LIBERAZIONE

Σε αυτό το σημείο –όταν αναγνωρίζουμε τη συνάντηση που περιέχει τα πάντα και γίνεται αληθινός τύπος κάθε σχέσης- έρχονται σε βοήθειά μας όλες οι άλλες οι φιλικές που μας δείχνουν τον δρόμο που οφείλουμε να πάρουμε για να ζήσουμε μια κατάσταση όπως αυτή που αντιμετωπίζουμε. Παρουσίες που δεν προγραμματίζουμε εμείς, αλλά εξαιρετικές. Μας αφήνουν χωρίς λόγια, σε σιωπή. «Από τη μια στιγμή στην άλλη βρέθηκα σε χαρακώματα. Φαίνεται σαν πόλεμος. Η καθημερινότητα στη δουλειά και στην οικογένεια άλλαξε. Σαν γιατρός, σαν μητέρα, σαν σύζυγος βρίσκομαι σε απομόνωση από τον σύζυγό μου, δεν βλέπω τα παιδιά μου από δύο εβδομάδες, δεν μπορώ να έχω επαφή με τον ασθενή μου. Ανάμεσα σε μένα και τους ασθενείς μου υπάρχει, η μάσκα το γυαλί, ένα σκάφανδρο. Συχνά είναι ηλικιωμένοι και ζουν μόνοι αυτή την ώρα. Φοβούνται. Πεθαίνουν μόνοι. Οι συγγενείς απομονωμένοι στο σπίτι δεν μπορούν να συμπαρασταθούν στον άνθρωπό τους και δέχονται τηλεφωνήματα μέσα στη νύχτα όταν αναγγέλλω τον θάνατο του συγγενούς τους. Εγώ τι μπορώ να κάνω σας χριστιανή; τι είναι ανθρωπίνως δυνατό; Μπαίνω στο τμήμα, ψάχνω ένα χαμόγελο, την αγκαλιά μιας νοσοκόμας, μιας φίλης, Σε αυτήν την κατάσταση απομόνωσης, έχω την ανάγκη να βρεθώ με κάποιον άλλον. Μπορώ να αγκαλιάσω μόνο αυτούς. Μέσα σε όλα αυτά με στηρίζει να διαβάζω και να ξαναδιαβάζω την επιστολή του Καρόν (Ιδού πώς μέσα στις δυσκολίες μαθαίνουμε να αντιμετωπίζουμε τον φόβο) στην Κοριέρε ντε λα Σέρα Με βοηθά να ξαναβρώ μια στάση ανοιχτή, να ψάξω τι τελικά αντέχει . Πρέπει να βρω το ουσιαστικό, το αληθινό. Είναι και όλα αυτά που έκανα στο Σχολείο της αδελφότητας: η δοκιμασία είναι ο τρόπος με τον οποίο η πίστη μπορεί να μεγαλώσει, αν παίζεται η ελευθερία μπροστά σε Αυτόν, τον Κορυφαίο, που μας τα ζητά όλα Αυτό προκαλεί ίλιγγο. Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη και να δεχθούμε αυτό το ρίσκο. Η βεβαιότητα που στηρίζει τη ζωή μας είναι ένας δεσμός και υπάρχει μια διαδρομή να κάνουμε για να φτάσουμε σε αυτήν την βεβαιότητα. Οι συνθήκες μας δίνονται για να πλησιάσουμε περισσότερο εκείνον που μας καλεί με έναν μυστικό τρόπο. Η πίστη είναι να πιστέψουμε ότι Εκείνος μας καλεί. “Μόνο όταν κυριαρχεί μια αληθινή ελπίδα μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τις συνθήκες χωρίς να λιποψυχήσουμε”. Καλούμαστε περισσότερο από κάθε άλλη φορά να απαντήσουμε σε Αυτόν που μας καλεί με τρόπο ακατανόητο. Αυτήν την βεβαιότητα μπορώ να δώσω στους ασθενείς μου, στους συγγενείς, πέρα από τις ιατρικές φροντίδες».

Αυτήν την πρόκληση αντιμετωπίζουμε όλοι. Αυτήν την ώρα η αναγνώριση του Χριστού και το «ναι» το δικό μας σε Εκείνον, ακόμη και μέσα στην απομόνωση στην οποία μπορεί καθένας μας να βρίσκεται, είναι η συμβολή στη σωτηρία κάθε ανθρώπου σήμερα, πριν από κάθε νόμιμη προσπάθεια να βρούμε συντροφιά, που κι αυτό γίνεται στα όρια του εφικτού. Τίποτα δεν είναι πιο επείγον από αυτήν την συνείδηση.

Ακόμη κι αν δεν μπορούμε να κάνουμε τις Ασκήσεις της αδελφότητας τίποτα δεν μας εμποδίζει να διανύσουμε τον δρόμο μας για να συνεχίζουμε να ενισχύουμε τη βεβαιότητα, εκείνη την «αληθινή, βάσιμη ελπίδα» την οποία έχουμε απόλυτη ανάγκη για να ζήσουμε στις παρούσες συνθήκες. Γι' αυτό σας στέλνω την ερώτηση που είχα ετοιμάσει για την προετοιμασία των Ασκήσεων, πιο επίκαιρη από ποτέ: **«Τι μας βγάζει από το τίποτα?»**.

Όλοι είδαμε πόσο είναι χρήσιμο η έρευνα του περασμένου έτους για να προσέξουμε τη εμπειρία μας. Αυτός ο χρόνος μπορεί να είναι πιο αποφασιστικός. Καλώ όποιον θέλει να στείλει τη συμβολή του στη διεύθυνση comunicazionifrat@comunioneliberazione.org.

Θα δούμε στη συνέχεια πώς θα αξιοποιήσουμε όλοι μαζί τις εμπειρίες αυτών των εβδομάδων και πώς να απαντήσουμε με τον πιο κατάλληλο τρόπο στις ερωτήσεις που θα προκύψουν. Είμαστε ανοιχτοί στο απρόοπτο.

FRATERNITÀ DI
COMUNIONE E LIBERAZIONE

Είναι μια νέα κατάσταση, δραματική. Ίσως ιδιαίτερη σημασία μπορούν να αποκτήσουν πράξεις όπως η προσευχή Angelus το πρωί, το μεσημέρι και το βράδυ... Η προσευχή Memorare πριν αν πάμε για ύπνο... Η προσωπική εργασία η καθημερινή, με την οικογένεια, για τη Σχολή κοινότητας. Η ευχή Ελθέ Πνεύμα Άγιο το πρωί με το ξύπνημα ή σε κάθε στιγμή όπου υπάρχει πίεση και νιώθουμε την ανάγκη να φωνάξουμε για να αντέξουμε!

Σας συνιστώ την αδελφική αγάπη με ιδιαίτερη προσοχή στις ανάγκες που προκύπτουν ανάμεσά μας, μένοντας σε επικοινωνία όσο μπορούμε, με τη βοήθεια των μέσων επικοινωνίας που η τεχνολογία μας προσφέρει.

Τέλος, σύμφωνα με την πρόσκληση του πάπα Φραγκίσκου, «ας συνεχίσουμε να προσευχόμαστε για τους αρρώστους, για το νοσηλευτικό προσωπικό, για τόσους και τόσους που υποφέρουν από αυτήν την επιδημία».

Σας φιλώ έναν έναν σε αυτήν την Σαρακοστή, την τόσο αποφασιστική για την μεταστροφή μας στον Χριστό, τον νικητή του θανάτου.

Ας στηρίξουμε ο ένας τον άλλον, ας δεχθούμε τις προκλήσεις των καιρών μας, για να μην χάσουμε την ευκαιρία που το Μυστήριο ετοίμασε για μας.

Δικός σας,

Δον Χουλιάν Καρόν

Julian Caron